

„Že grem,“ je gagnila in se primajala izza ograje. V hipu se ji zasadita dve vrsti ostrih zob v vrat. Samo še obupen krik, pa je konec prismuknjene gospodične. A pes je bil na straži in zdajci lisici za vratom. Izpustila je plen in divje hlastnila po sovražniku. Po hudem boju je podlegla. Pes ni odnehal prej, dokler ni ležala zvitorepka mrtva poleg goske.

V tem so pa čakale tam zunaj gozdne živali.

„Lisica nas je potegnila,“ je zagodrnjal jelen.

„Dvonožec jo je ujel, da mu služi,“ jo je opravičeval slavček.

Proti jutru je priletel poročevalec vrabec.

„Lisice ni več!“ je kričal že izdaleka. „Tam gori pred ograjo leži mrtva poleg zadavljene goske.“

Vstala je levinja in z njo so vstale vse živali.

„Lisica je delala na svojo roko,“ je rekla levinja. „Na lovu je poginila. Nikogar ni, ki bi se lahko zanesli nanj.“

Globoko jo je potrla vest o lisici. Počasi je odkorakala v gozd.

Prvi korak.

*Danes velik je dan!
Mali Bogdanček,
velik zaspanček
na lastne se noge postavil,
prvi korak je napravil
ljubi Bogdan!*

*Danes slaven je dan!
Vsi so se zbrali,
veliki in mali,
kar hiša domača jih šteje!
Vse se raduje, se smeje
tebi, Bogdan!*

*Jasen določil si dan,
mali junaček!
Prvi koraček
v mehko napravil si trato,
solncece sije ti zlato,
mali Bogdan!*

*Kot danes naj solnčen bo dan
vse ti življenje!
Grenko trpljenje,
črne oblake ti sreča prepódi,
po cvetni naj trati noga ti hodi,
srečni Bogdan!*

Anica.

